

V.

PŘÍJEZD

K vile se blížila od rozcestí modrá pragovka. Vpředu, vedle vesele vyhlížejícího Habermanna, seděla tmavovlasá dcera Melita, prvorozená mlynářova dcera. Na klíně jí poskakoval nezbedný kokršpaněl Rolf. Dívka se každou chvíli ohlížela dozadu, kde seděla její matka Herta. I ta se usmívala. Šedivě stíny stromů jí přebíhaly po unavené tváři. V náruči svírala kojence v bílé peřině. Dítě klidně spalo a pravidelný motor mu hrál monotónní píseň bez přeludů. Herta měla modravé kruhy pod očima. V posledních dnech příliš mnoho nenaspala, protože malá Anna burcovala po nocích celé nemocniční oddělení. Zato její vlasy, volně rozpuštěné pevné žíně, zářily.

Habermann se otočil na okamžik dozadu: „Tak co holčičky moje, jste rády, že už budeme doma?“ spěšně se vrátil pohledem zpět na prašnou cestu. Jen pravou nataženou rukou naslepo šátral v jejích vlasech. Byly pevné jako vždy. Herta mu uchopila volnou rukou dlaň a políbila ji. „To víš, že ano,“ tiše špitla. Melita zatím na předním sedadle marně uklidňovala Rolfa: „Tak už toho nech, ty lumpe, na miminko se nesmí ani sahat!“ Rolf celou dobu zvědavě nahlížel přes sedadlo na právě spící neznámé stvoření. Občas se chtěl dokonce dívce vysmeknout, tak ho nový, neznámý pach zaujal. Habermann krouťe volantem po oku sledoval, jak Melita zápasí s neodbytným Rolfem: „No, musíš Rolfa s Aničkou seznámit,“ a významně se podíval od volantu k malé Melitě.

V koutcích mu škubalo. Melita hnědého psíka pevně chytla za stříbrný řetízek: „Tak a dost, Rolfe,“ rázně zavelela dětským hláskem.

Automobil zastavil pod kaštany u vily. Všichni z něj vystoupili. Paní Romková uvítala Hertu i novorozence. Byla nadšená, sama měla doma své tři vlastní děti. Z okna mlýnice pozoroval příjezd Josef Huf. Byl celý upocený a právě kontroloval kvalitu semleté mouky. Stál nikým nepozorován u zaprášeného okna skládajícího se ze dvou řad pravidelných obdélníků, vsazených do kovového rámu. Mnul bílý prášek v dlaně. Sledoval Hertu. Její dlouhé šaty a vlasy, ty její vlasy. Oči jakoby se nemohly nasytit. Byly hladové. Klouby ruky žmoulající mouku se bělaly marným úsilím. Rodina zmizela ve vile. Stárek si vzpomněl na svoji ženu, už dlouho ji neviděl. Potom přešel těžkým krokem k malé sýpce. Jeho silné nohy v černých polobotkách špičkami od sebe zaklapaly po zažloutlém lesklém betonu. Pěst se uvolnila a bílý prášek zvolna padal do zasněženého bílého zásobníku.